

3

Frank Mínek se omlouvá všem členům Bohémy za nekvalitní obálku. Honza mi obálku dodal na velmi tenounkých papírech, které šly jen s obtížemi nalepit na čtvrtky a uchovat je přitom neporušené. Ponaučení pro všechny členy - na obálku jen silný papír!

K obálkám ještě toto: Bohému číslo 4 „obalí“ Jarry, pětku si vzal na starost Frank Mínek. Kdo se přihlásí jako dobrovolný „obálkář“ pro Bohému 6?

OBSAH:

Frank Mínek - Ještě jednou proč, protentokrát v silně pesimistické rovině.....	1
Ralph Ententín - Zahrada.....	3
Ralph Ententín.- Podzimní.....	3
Ralph Ententín - Othellova pleť.....	3
Ringo /Mák Wolantt/ - Hypertenze I.....	9
Ringo - Naše odvrácená strana.....	10
Ringo - Všechno je víc než kruh.....	11
Frank Mínek - Můj dadaismus.....	13
Frank Mínek - Kreslený vtip.....	14
Frank Mínek - Pavoučí trh /kreslené vtipy/.....	15
Jarry - Láska studně.....	16
Frank Mínek - Na pastvě /kresba vodovými barvami/.....	17
M.Zahrádca - Dadasly z třešní.....	20
M.Zahrádca - Klobeuk na včely.....	21
M.Zahrádca - Hodinky.....	22
Frank Mínek - Irčové /II.pokračování/.....	23
Slovo na závěr.....	26

FRANK MÍNEK

JEŠTĚ JEDNOU PROČ, PROTENTOKRÁTĚ V SILNĚ PESIMISTICKÉ ROVINĚ

Nedávno jsem byl dotázán, zdali opět napíšu do Bohémy nějakou revoluční úvahu jako v prvním čísle. Odpověď je krajně rozporuplná - úvaha tu je, /právě jí začínáte číst/, není ovšem revoluční. Řekneme si to popravdě! Proč v Bohémě i jsem psal v záchvatu komplexu vícecennosti /nerad se chlubím cizím peřím - tento termín vymyslel a poprvé do praxe uvedl známý písecký dadaliberista J.A.M. Korovjev/ a v takových záchvatech, třebaš na mě přicházejí průměrně jen osmkrát do roka, dokážu napsat i pěkné hovadiny. Na vysvětlenou, u mě je slovo hovadina téměř synonymum od termínu optimistická literatura. /Ne, že by snad optimistická literatura byla špatná, je spousta dobré optimistické literatury, ale když člověka potkávají v jednom kuse samé katastrofy, jak se přinutit k četbě optimistické literatury? Teď je deset hodin dopoledne a už jsem se čtyřikrát klepl kladivem do palce a jednou řízl nožem do ukazováčku, v takové situaci člověk praští i s Haškem - krvácejíc z duše i z těla píšu raději něco o exhumaci či čtu Květy zla! /Ale že i mě občas popadne záchvat optimismu? To máte tak, lidé si pomáhají všelijak. Někdo bere prášky, ten zas úplatky! Já dostávám záchvaty a píšu revoluční úvahy. Dneska ale nemusíte mít strach. Momentálně jsem normální, a tudíž vás s revolučními úvahami strašit nebudu. Dospěl jsem totiž především k názoru, že život je krajně nesmyslný. Skákat s mostu naštěstí nemusím, neboť po dvou dnech usilovného filosofování jsem konečně dnes ráno dospěl k názoru, že jediným smyslem života je zabývat se takovou činností, která by znesnadňovala, či ještě lépe vůbec neumožňovala zabývat se myšlenkou, že život je nesmyslný. A znovu musím připomenout, že lidé si pomáhají všelijak. Někde se ožení a má pět dětí, jiný melouchaří, někde se stane vojákem z povolání, /kde nelpí na životě, zpravidla udatně bojuje a je odvážný/.

„ Čili ať žije kompensace nesmyslného života!

Možná, že jí vděčíme za vznik spousty té únikové literatury, kterou mnozí spisovatelé sepsali jen proto, aby ulevili své trýzněné duši! A zklamání je vlastní dnes mnoha lidem, myslím, že je zcela přirozené, že každý z nás očekává od života něco úplně jiného, než mu reálný život může dát. Asi příliš sníme.

Jenže zdá se, že veliký sen o snu se nám každému brzy rozplyne! Většina mladých lidí vstupuje v patnácti letech do života ověnčena gloriolou optimismu a má velké plány, jež se jim opravdu jen málokdo snaží vyvracet. Není toho ani zapotřebí. Plány se obyčejně do

deseti let rozpadnou samy. Jsme jenom nepatrné součástky v soukolí obrovského stroje, který se nazývá svět. Stroj je nenasytná hladová nestvůra. Staré lidi už nepotřebuje, jsou to jen opotřebované díly. Brousí si tedy zuby na mladé, nepokořené a dosud myslící tvory. Zápas je to nenávidný a urputný. Mládež se brání, jak může. Někdo víc, jiný míň. A tak nakonec stroj stejně zvítězí. Každý se většinou smíří s tím, že bude každý den ráno vstávat do práce nevyspalý a hladový, makat na běžícím páse jako fretka, sem tam si zadržet a nechat se zbuzerovat, odpoledne jít domů celý zpitomělý, znechucený a dokonale otrávený životem. Každý si najde svého partnera, prožije s ním pár hezkých chvil, dokud se nedopnutá sukně nepostará o nucenou svatbu, a v tom okamžiku ti dva mladí už dokonale erostli se strojem. Lásky pomine, a to už se dostáváme do fáze plně zautomatizovaného procesu. Novomanželé se stávají automaty třetí generace, neboť umí myslet. Šetří na auto a rozmazlují děti, vždyť je to vina rodičů, že ony malinké budou také jednou součástí. Spotřebu tyhle automaty mají pramalou. Oproti strojům, které potřebují kvalitní benzín nebo naftu a často se porouchávají, lidé se spokojí i s méně hodnotnou stravou a pouze jednou denně, nejlépe večer, je třeba nakrmit jejich buňky informacemi pomocí televise. Člověk je vlastně malý zázrak.

Když na tohle myslím, nutně se nemohu nezabývat suicidalními myšlenkami. Nevím, jak se ubránit a neskončit jako jiní u televise nebo u piva. Hledal jsem smysl života v umění a skutečně jsem ho tam našel. Myslel jsem si naivně, že se jím budu zabývat celý život. Ale jak můj duševní obzor rostl, chtěl jsem stále obsáhnout víc a víc, až mi najednou přestal stačit čas. Nesnáším povrchnost, chtěl jsem jít do hloubky. Nezbyvalo mi, než se stát poustevníkem. Ale jak možno vyhybat se kulturnímu dění a společnosti? Zabývat se uměním a vůbec čímkoli nutně znamená povinnost přijímat a zpracovávat denně obrovské množství informací! A na tohle všechno už celý život nestačí. Při diskusích nejen s přáteli, ale i s neznámými lidmi seznávám, že na tomto prostém faktu zkrachovalo už mnoho lidí! Já nejsem prvním a ani nebudu posledním. Příroda zřejmě tady šlápla trochu vedle. Člověk byl původně jen druhem opice a jeho úkolem bylo zabývat se lovem a rozmnožováním. A tak je tomu vlastně i dnes. My můžeme tak nanejvýš v rámci racionalisace práce čtyřicet let „lovit“ peníze v fabrikách a odpoledne máme volno pouze kvůli zachování rodu. Obojí stojí stejně dobře za starou bačkoru. Plno námahy a elánu se věnuje na výrobu tanků a prostředků k automutilaci /automutilace proto, že jedině blázen v deliriu je schopen vyrobit sebevražednou zbraň/, přitom práce dělníků zůstává stále stejně namáhavá jako před sto lety. Věčná škoda, že v prvobytně pospolné společnosti neviděli do

budoucnosti. Šťastní lidé by to byli! Byli by omezili porodnost a sázeli a chovu dobytka a pěstování polních plodin. Jenže do budoucna nevidíme a člověk je věčný nespokojenec a pořád chce víc a víc.... Když aspoň chtěl jen dobro, ale on chce taky někdy zlo, a to je špatné.

Pokud se týče zachovávání rodu, je to někdy stejná prasárna, jako „lov“ peněz v fabrikách! Nedávno jsem potkal lehkou ženu a přiznal se, že i když jí postel koukalo z očí, její oblečení se mi zdálo líbivé. /Schválně nepřikládám oblečení estetické, neboť může se lehká žena obléci estetičky, když účelem není vkus, ale reklama na poskytované služby?/ A takhle barová dáma hned šla ke mně a objala mě. Dodnes nevím, jestli jsem jí měl dát pár facek, nebo ji přepřiznout. Nevěda tenkrát co dělat, šel jsem domů. Latinské *In medio stat virtus* /Čtnost sídlí uprostřed/ tedy nic neřeší! Musím zde vyjádřit upřímné politování nad tím, co se dneska děje v etice.

Opět se nemohu nedostát jinam, než na důvěrně známé pole suicidálních myšlenek. Má člověk raději se vším ihned skoncovat, aby už nic neviděl? Či snad má člověk žít se zvědavostí dál, aby mohl nestranně pozorovat, kam tohle všechno vlastně dojde a nechat si nadávat blbostí, že nežije stejně nešťastě jako oni? Třetí možnost, totiž adaptovat se a přizpůsobit se dnešní zvrhlé morálce, nepřichází v úvahu. Mám už v životě dost mírusů /také mám jedno ve jménu/ a nechci si přidělavat další, neboť přeci jenom bych se rád dostal do nebe, poněvadž mám toho plné sudy už tady na zemi a dejte mi pokoj ještě s peklem. Ovšem žít tady a dívat se kolem, to není dobrý pocit. A pokoušet se to nějak směřit? Trpaslík sástane pořád kýčem a nepovyroste ani o chlup!

Novoříl jsem nedávno s jedním třiatřicetiletým dělníkem. Řekl mi: „Víš, Franku, ty vyčítáš dělníkům, že se nechtějí vzdělávat a jenom dřepí před televizí! Když jsem byl mladý, měl jsem spoustu koníčků, a všechno jsem musel nechat! Člověk přichází domů z práce unavený a je rád, že se aspoň dosyta nají. V práci hádky, doma hádky. Za takovýchle okolností už nemá člověk na nějaké sebevzdělávání náladu.“

Obdivuji tvory, kteří se také utahají ráno v práci, a přesto odpoledne pracují na svém duševnu a snaží se nezakrnat. Jsou to hrdinové naší doby. Snažím se také takový být, ale nemám někdy dost sil k tomu, abych si odřekl každodenní odpolední procházky na čerstvém vzduchu, které každý neradní člověk práce také potřebuje! Nutná se opět nemohu nezabývat suicidálními myšlenkami. Když už jsem u tohoto tématu, musím se k něčemu přiznat. Naučím se cizí jazyky proto, že bych měl o ně zájem. Ostatně nikdy jsem nebyl takový trouba, abych si myslel, že se snad nějakému cizímu jazyku nau-

čím rozumět! S tím ani ve snu nepočítám. Ale při „šprkání slovíček“ se tak dobře zapomíná na suicidální úvahy! Rozhodně doporučuji při podobných problémech! Koneckonců, když člověk drmolí takové ty skvělé fráze jako třeba? Good luck, Mr. Miller, how are you? Bonjour, Mademoiselle Lafitte, c'est bon matin! Guten Tag, Herr Maier, sprachen Sie deutsche? Dobar dán, prijatelj Mirković, kako si? - nutně regreduje na úroveň oligofrenie a je má dobře. Je to nakonec pořád lepší, než se dívat na televizi, chlastat pivo, kouřit a spát s děvčkami. /Vzpomínám: byla to ohromná psina, když letos v létě v Praze na Karlově mostě řval Major Zehrádka jedné hezké mladé Němce do ucha: „I know Günter Grass, but Franz Kafka is our Czech writer!“ Aspoň pro tohle znět pár cizích slov./

Ale učit se jazyky jen povrchně kvůli zapomínání? To neplní svůj účel! Naučit se cizímu jazyku znamená denně poctivě tři hodiny pracovat a nechá-li člověk šetby v cizím jazyce, do roka se celá ta pracně nabytá slovní zásoba rozkutálí a jsme zase tam, kde jsme byli. Opět se nemohu nezabývat suicidálními myšlenkami. Jak tohle všechno zvládnout?

Napadá mi, že stát podporuje obrovskými finančními částkami všechna možná sportovní odvětví od plavání přes šach až k boxu. Sportovci jsou u mě podvodníci! Jistě, myšlenka je to dobrá. Má-li se někdo stát dobrým sportovcem, nebude tedy chodit do práce, aby se mohl celý den věnovat svému sportu - koníčku a poctivě trénovat a připravovat se na různá klání. Kdyby tak bylo v praxi jako na papíře! ~~MA~~ Co vidíme? Fotbalista bere víc peněz jak dělník, každé ráno se proběhne po hřišti, jednou týdně zabere na 2x45 minut hrubého hracího času a pak se nám celý svět směje, jak to válíme na mistrovství světa ve Španělsku! Neboť pro fotbalisty není mistrovství světa nebo Evropy boj o prvenství, nýbrž skvělá dovolená jako odměna za vítězství v kvalifikaci! Nežlobím se na hokejisty, ti aspoň bojují a dokážou být čtvrtí na světě, a to přeci není tak špatné, i když ortodoxní fanoušci jsou s takovým umístěním zklamáni. /Tím vlastně líp./ Ale vyjma snad několika sportovních odvětví, je osmdesát procent sportovců podvodníky prvního řádu. Jak k tomu přijdou dělníci, kteří na ně dřou?! / A vůbec, sportovcům nižších soutěží bych vůbec žádné subvence nedával. Když mají rádi sport, ať sportují po pracovní době, alespoň zůstanou ve sportu jen opravdoví nadšenci. A ty, co soutěží v nejvyšších ligách, bych podporoval jen podmíněně podle úspěšnosti jejich působení v mezinárodní konkurenci. A basta fidli. My umělci tvoříme hodnoty, zatímco fotbalisti jen kopou drny! A takoví zeměvrtači mají být podporováni a my máme pracovat v tak těžkých podmínkách?

Umění by si zasloužilo větší pozornosti. Jen kecat nestačí. Mu-

sejí být vidět činy. Každé okresní kulturní středisko by mělo pečli-
vě vybírat rok co rok po jednom hudebníkovi, básníkovi, malíři, so-
chaři, a nicž je předpoklad, že jsou schopni dlouhodobé tvůrčí čin-
nosti, a platit jim měsíčně umělecké stipendium, řekněme třeba osm
set korun, ovšemže by se se to museli revanšovat tvorbou hodnotných
uměleckých děl! Takovýto krok by byl nesporně přínosem, i když nic
nového a převratného by to nebylo, tohle už znali v minulých stolo-
tích. Dá se říci, že většina dnes slavných umělců se mohla prosadit
jen díky podpoře mecenášů. Mecenáši jsou v umění od dob Vergilia a
Ovidia.

Řeknete asi: Pánové, je ten Mínek nestromný! Co by ještě nechtěl?

Odpovím: Žádná nestromnost! Když můžeme žít takové počvodníky,
jako jsou fotbalisté, tak proč by jim nemohli žít i umělci? Mnozí
by si to určitě zasloužili. Samosřejmě opět by bylo mnoho povolanych,
a málo vyvolených, ale to už tak bývá. Aspoň je špička opravdu su-
perkvalitní!

Ale ani zde se nemohu ubránit skepsi. Tohle jsou stejně jenom
 sny. Stipendium by dostali ti protekční a zase by se jen nadávalo a
závidělo a asi by to k ničemu nevedlo.

Nakonec, kdybych to stipendium vyžral třeba já, stejně bych měl
trochu pokřešenou radost. Nechej sám sebe vychvalovat, ale jsem při-
liš čestný na to, aby mě nenapadlo, jak k tomu vlastně přijdou ti
chudáci, co mě teď budou žít tak dlouho, dokud se moje invence ne-
vyčerpá a stipendium mi nebude odňato. Dělníci budou po práci utahaní
a vykašlou se na čtení mých knih psaných ve stavu transcendentál-
ního blouznění. Budou říkat: jó, tomu se to píše, ale já tedy kopu
jámu a jeho metafysika je mi houby platná. Proč oni by se měli dívat,
a já jen psát? Pomyšlení na tohle by mě příliš snechucovalo a moje
tvorba by mi shořkla.

A lidi by stejně kašlali na nějakou vysokou hodnotnou četbu. Na
vzdělání by neměli čas, a tak by jim bohatě stačili Zagorová a
Gott! Dejte nám, pane Mínek, pokoj s nějakým symbolismem, my to nechápeme!

Opět se nutně nemohu nezabývat suicidalními myšlenkami. Jak to
udělat, aby se stroj nežral, a člověk sčítal celý? Možná, že by po-
mohlo prodloužit den! Kdyby tak šlo něco udělat se zemskou rotací...
Naše matička Země sice svou rotací neustále zpomaluje, ale to ne-
stojí za řeč, získaný čas navíc nestačí ani na posezení u šálku
kávy. Zkrátka, chtělo by to zapojit celých vědců týmy a donlavit
naši Zemi, aby svou rotací prodloužila aspoň o pět šest hodin. To
bychom se měli! Stačili bychom v pohodě odpracovat svých čtyřicet
dvě a půl hodiny týdně, vychovávat děti a chodit na procházky. V
klidu se najíst i posedět na záchodě se splachovacím zařízením.

Kdo rád sedí v hospodě, posedí si tam déle. A my umělci budeme mít dosti času, abychom si vydělali na živobytí prací a nemuseli se stydět a ještě by nám zbylo dost času i na jiná sebevyžití. A sportovce, Zagorovou a Gotta /Dej jim Ďábel věčné peklo/ bych poslal také mokat! Ať taky poznají život! Jenom by to chtělo nějak vyřešit s věkem. To by nemělo smysl, aby se nám kvůli třicetihodinovými všedními dny zkrátil věk na čtyřicet let. Ale vědci jsou borci, určitě by si s tím nějak poradili. Kdyby ovšem chtěli! Vůbec mám v poslední době dojem, že nestavíme dům od základů. Stavíme ho překotně a on dost často padá a jsou s tím problémy. Vědci nejdou správným směrem. Ti pošetilci se zabývají buď válkou nebo kosmickým výzkumem. To není při dnešním ~~st~~ stavu věcí ku prospěchu. Nejdříve se musí vymyslet dobře fungující stroje, které by za nás rubaly uhlí a vůbec konaly těžkou práci. Až budou všichni lidé na světě pracovat s námahou přiměřenou jejich fyziologické konstrukci, tak se pak bavte s vašimi kosmickými stanicemi. Teď se můžete maximálně vymlouvat na předpověď cyklónů, kterým stejně nezabráníte v jejich ničení. Já osobně mám rád oblohu, když na ní mraky kreslí bizarní tvary. Rád se dívám na hejna ptáků, ale nerad vidím ty vaše smradlavé rakety. To jsou skvrny na čistém ubrusu. Ti, co se však zabývají válkou, nemohou se vymalovat už vůbec na nic. Jedině tak na špatný charakter. Všem těmhle válekpřipravovatelům bych zakroutil krkem! Lidem už stačily dvě války a jejich politické následky! Při dnešní válečné krkomaní se opět nutně nemohu nezabývat suicidálními myšlenkami.

Je to tady úplně beznadějně. Kdyby aspoň toho sarada ve vzduchu nebylo. To je slabá útěcha, že si lidstvo zvykne i na olovo ve vzduchu. Vždyť my se na tyhle nepříznivé životní podmínky adaptujeme tím, že zmutujeme. V mozku se snadno najdou místa, kterým sarad ze vzduchu zachutná a už tu máme celé davy narkomanů. Takže my zmutujeme leda tak na zločince! Kdoví, jestli i zde nevězí jedna z mnohých příčin kriminality mládeže. Recidiva způsobená intoxikací zkaženým vzduchem!

Opět se nutně nemohu nezabývat suicidálními myšlenkami, a přece se ještě nevzdávám naděje. Chtělo by to zkrátka vymyslet ještě něco lepšího! Jenže do ^{ně} jakého utopistického líčení ^{vůbec} nového spravedlivějšího světa se mi ^{řáde} nechce. Není problém vymyslet ideální řešení, problém je toto řešení úspěšně uvést do praxe. A to dnes absolutně není možné. Navíc mi někdy připadá, že lidé ani nemají zájem o nějaké převratné změny ve společnosti. Myslím, že největší podíl na tom má zoufalá ~~netečnost~~ netečnost lidí. Každý myslí jen na sebe a na své blaho, nikoli také na blaho ostatních. ~~Koneckonec každý zná okřídlené heslo o tom, že kdo~~

Skoro se mi chce říci: trouba ten, kdo myslí na blaho ostatních. Koneckonec každý zná okřídlené heslo o tom, že kdo nekrađe, okrádá sám sebe! Všichni leží lenivě pod jabloněmi a ani úde-

ry padajících jablek jejich mozky neoživí. Vyhovuje jim nynější stav. Nikdo nemá chuť dělat lepší svět, a proto v něm naše generace asi žít nebude /nanejvýš katolíci v posmrtném ráji/.

Budu už končit. Plácát pravdy na papír je velice snadné. Ještě **snadnější** je zabývat se suicidalními myšlenkami. Kdyby lidé byli jednotni ve svých filosofických názorech a byli současně tolerantní vůči druhým, daly by se uskutečnit rozsáhlé sociální a ekonomické reformy třeba hned zítra, rozhodně by se nám žilo lépe. Ale sjednotit lidstvo? To smrdí dogmaty! Nikdo netouží po rigidním životním rituálu.

Mistře Jene, těžká rada! Tato úvaha mě natolik vyčerpala, že už nemám chuť zabývat se ani suicidalními myšlenkami.

Tuto filosofii pod psa jsem sepsal jednoho smutného pošmourného rána dne 17. srpna 1982.

RALPH ENTENTIN

* * *

Zahrada
se roztéká
do prasečích ocásků
a my jíme
jíme

PODZIMNÍ

Listí padá na záda
jak Kristova léta
Panenka Maria
pláče do bot

Starý rok odchází
chrámy se opět
naplní k prasknutí

Síla zvyku?

* * *

Othellova pleť
je stejně černá
jako smuteční punčochy

šlápněme si
na Othella

Ringo

HYPERTENZE I.

zase jsem ukryval každou vteřinu
při tvém příchodu
strop byl plný bílých květů
a vzduch sálal vůní prvních tajemství

nechtěl jsem tě ani milovat
ani se dotýkat tvé nasládlé kůže
bar byl dopitý
stejně jako moje pokušení

oasty se opět protínaly
pod art-rockovým plakátem
jen snad už neměly
tak červenou barvu

byla jsi plná neznámých přání
a já nedovedl odpovídat
na své nicotné otázky
začalo se stmívat moc brzy

pozadu padalo pokušení
do rozevřené knihy poznání
a Tangerine Dream hráli zádušní mši
za pozůstatky naší blahosklonnosti

noc vyhnala dem až do rána
a já ti šeptal laciná slova
o vykupitelích padlých duší

Ringo

NAŠE ODVRÁCENÁ STRANA

opět bijou
ráno chytá noc do zpřetrhaných sítí
zatím ještě čeká
ticho hořkne víc než Ty
leháš si nahá do rozbitých hodin
a kyvadlo ti ukrájuje tenké plátky
z obnažených prsů
z očí ti teče coca-cola
a já dolévám číše rumem
hladím tě po pažích
a pláču nad ukradeným půjčeným časem
opět bijou
a já křičím ještě
ukrajuju sousto lásky
a vychutnávám to morbidní zátiší
kde každý předmět je kámen
a každé slovo bolí až za smrt
zatím stále čeká
a vedle v bytě pláče žena
koláče slz do hrníčku hříchů
zase se zlila do orgasmu
a den je čarodějem zapomnění
ještě se dítě otírá hřbetem ruky
o zběsilé lože a prosí matku
ještě se milenci zamykají
do parfémovaných peřin
ještě se na rohu vypráví
o smělých jízdách opeřených hvězd
a opět bijou
z oken skákají světlušky
a vystrkují blikající zadečky
na oranžové smuteční vozy
dámy se choulí do otvorů domů
a černý pták naráží do trámu
polozbořeného chrámu našeho osvětlení
jak dlouho ještě bude čekat
vždyť je poprvé dnešní datum
je poprvé tato věta
je poprvé pravá noc
komíny se maskují černým dýmem
rytíři večera černým šatem
potíš se a zpovídáš
bojíš se a utíkáš
tvé jizvy však nikoho nezhojí
a intermezzo zmýlených
už vůbec nikoho nezajímá
"že by to byl opravdu cit"
nevěřte květinám natož slzám
dveře jsou odemčené a šaty
máš na dosah
černý pták naráží do trámu
a torzo chrámu se hroutí
a torzo lásky se hroutí
a torze duše se hroutí
ještě jednou odbijou
a noc začne tahat ráno
na provázku po ulicích
zatím ještě čeká
a vychutnává
svůj impresionistický obraz
který s léty září novými barvami
oblékni se

Ringo

VŠECHNO JE VÍC NEŽ KRUH

I.

pomalů se nám zrychluje tep
čekáme až nám někdo natrhná rŮže
držíme zástavy čistoty špinavýma rukama
a v očích jecit méně než zoufalství
kapičky deště rytmicky sekají myšlenky
a dunivý rytmus bicích dává srdci směr
status quo je jenom smrt
kterou tušíme v zapadajícím slunci
v zelenavé vodě
v nánosoch bahna
v zavřených očích
uprostřed noci
uprostřed hudby
uprostřed básně
uprostřed milování
v kamenných sloupech
a na březích svých moří
pomalů držíme kapičky naděje
v rozevřených dlaních
pomalů tušíme dar zbývajících minut
našich cest

II.

na obloze se hromadí
černé knčky
jsou jako pohřební šaty
s bílou páskou
nahé ženy jsou sluncem
milenců
ale divoké zteče
ně dojímají stejně
jako odhozený krajíc deště
na obloze se perou
odsouzenci
v bílých bačkorách
s beránčí tváří
a dole se jeptišky
modlí za vlastní narození
biju se v prsa a křičím
" smrt je pohádkou pro dospělé"
na obloze se hromadí špína
dosud nenarozených
křížové cesty se stávají bludištěm
stejně jako zlevněné ženy
a klavírní sonáty
už nejsou podobné měsíční noci
v posledním zlomeném akordu
najdeme konečnou svého vlaku
hediny udeří dvanáct
a ručičky opadají
do nekonečných orlojů
které se snad ještě dědí
stejně jako posvátné knihy

/ na obloze

se hromadí

černé šelmy

člověče !!! /

Ringo

VŠECHNO JE VÍC HRÁ KRUH

III.

nevím kolik hodinových ručiček
jsem viděl na talíři žasu
a kolik konstelací
vidělo černou pásku
/ ten metál našich umrtvých idolů /
všechno je zameteno
a popelářské vozy jsou přecpané
nepotřebným neštěstím
které servírujeme doprostřed jeviště

IV.

dívali jsme se potichu
do rozsvícených dnů
kapičky obětního vosku
pálily víc než ostrá slova
ráčelící děvčata
si páliše dál prsty
v uzavřeném kruhu
a na nebi
se objevily první známky
konfiskace léta

V.

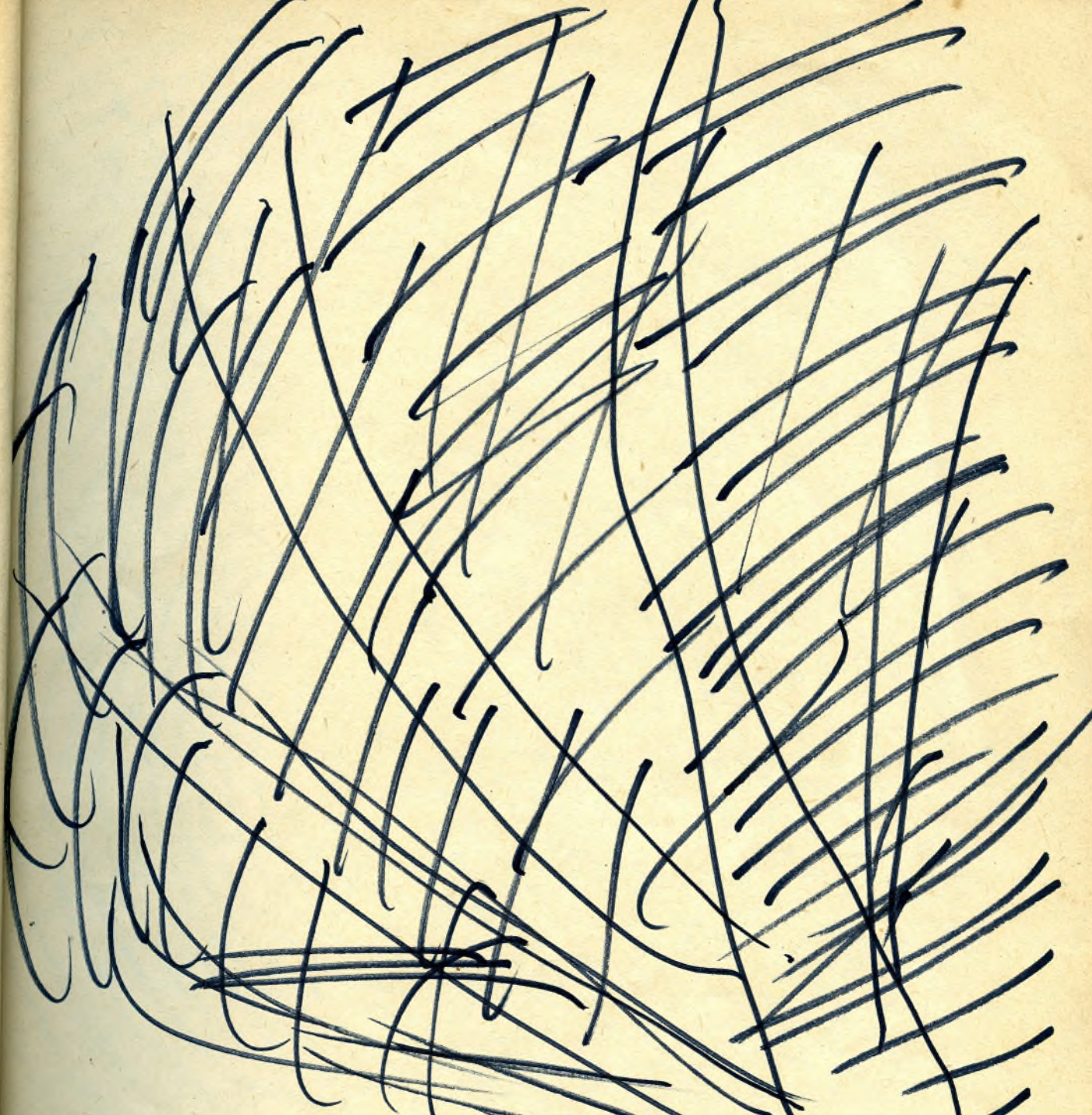
oduzíráme s časem
a slovní hříčky
chytají druhý dech
v pitoreskních nedělních rozhovorech
dívej se zpátky a dopředu
chytej se nitky zatoulaných akordů
stanem se stejně deštěm
a s poslední kapkou ztratíme
zatoulaný smysl pozdních sezení
stanem se deštěm a sami sebou

VI.

proléval jsem víno
svou duší
a otupělost se zdála
příjemnější než pohlezení
věčných paří
na stěně visely oběšené
ozdobné talíře
a vedle bylo ještě místo
raději jsem podléval svou duši vínem

FRANK MÍNEK - MŮJ DADAISMUS

Major Zahradka je dada,
Bohunka je dada,
Dášenska je dada,
Helenka Zahradková je dada,
Honza je dada,
Izaak Chmelíček je dada,
J.A.M.Korovjev Lis je dada,
Jarry je dada,
Jirka Steiner je dada,
Lenka Marečková je dada,
Miro je dada,
Mák Wolantť je dada,
Maruška je dada,
Ralph Ententín je dada,
slečna Alenka Prokšová je dada,
Salvatore Vony je dada,
S. Dolej je dada,
jenom já jsem pořád normální!

ZATRACENA PRACE, OD
TE DOBY, CO TO TADY ANEKTOVALI
ZAPHRADKARI, DO SJ NAH MSICE
MISTO MLEKA ALKOHOL!

CHINTAX

SPIDER'S MARKET

TAK COZ BEROU,
BEROU Z.

ALE, OD TE DOBY
CO MASI HOUCHM
TRYSKOVY PO-
HON, NIC SE
NEUPRZI!

SESTRA JE BLA-
ZEN, SEZRAL MAN-
ŽELA HNED PO SVA-
TEBNI NOCI!

TO BYL ALE BLBY NĀPAD, DĀ
SI RANDE U PAVOUČI SĪTE

24.10.1982

Frank Minder

Láska studně

Lásko ty jsi má studně
v který vyschnul pramen

Tvůj pramen kdysi tak silný
zanikl po několikaměsíčním suchu

Já nakláněl se dlouho
hledal slespoň malý pramínek

Až spadl jsem na dno
a vypil poslední kapičku naděje

Taď škrábu se nahoru
v mukách obrazností

Chci tě políbit ty uhýbáš
bojíš se abych znovu nespádl dolů

Ne nezačne moje pouť znovu
ty už mě neznáš

Ani nevíš že tvá náklonnost
vystřelí mě nahoru

Já potom budu hledat velký pramen
v kterým se ale neutopím

A ty naplň svoji studni
vodou třeba kalnou

~~Zatím mám velkou žízeň~~
větší čím více se přibližují vrcholu

~~Měxxxxxxxjxxxxxž~~

Už mě ovívá svěží vítr

a já mám strach že se nedokážu napít
z jiné studně

Jary

FRANK MÍNEK - NA PASTVĚ

/Malé vysvětlení k obrazu na následující straně/

Nejprve o názvu - proč Na pastvě? Především proto, že můj obraz je veliká pastva pro oči! Dále bych se chtěl omluvit všem majitelům Bohémy za to, že všech dvanáct kopií není naprosto stejných. Je to způsobeno tím, že se mi ani jeden z mých tahů nepodařilo zopakovat naprosto shodně. První, co se na mém obraze objevilo, byla okrová rýha, kterou vidíte v levém horním rohu. Jak k tomu došlo? Když jsem obrátil svou paletu, okr mi vypadl, a protože byl mokrý, je jeho stopa na obraze znát. Včas jsem ho však zachytil, a proto není čára po okru příliš dlouhá. Nejdelší je na kopii číslo 4 - měří rovných 6cm. Nejkratší čáru má obraz číslo 7 - 4,4cm! Omlouvám se majiteli kopie číslo 8, který má na svém obraze čáry dvě. Když se mi podařilo okr zachytit, ukáplo mi z něho ještě trochu barvy, která se pak prezentuje jako malá kaňka v levém dolním rohu. Zatímco všichni majitelé mají kaňku pouze jednu, vlastníku obrazu číslo 8 má vedle hlavní okrové kaňky ještě dvě malé postranní kaňčičky. Omlouvám se majiteli obrazu číslo 11, který má nad svou kaňkou ještě trochu silně zředěné bledé červené. Rozezlen nad takovýmto stavem věcí, vzal jsem štětec a oranžovou barvou jsem rychlými tahy /průměrně čtyřmi/ vytvořil něco, co se zdánlivě podobá ničemu. Chronologii těchto tahů lze dobře vidět na kopiích číslo 4, 7, 8, 9, 10, 11 a 12, zatímco ostatní vlastníci kopií jsou o toto potěšení ochuzeni. Pak přišla ke slovu moje cvičená krysa slyšící na jméno Eulálie, která se chvíli rochala v mé paletě a pak se uvelebila na mém obraze, a tak se prezentovala dvěma rudými skvrnami, z nichž jedna je větší a druhá menší. Velká rudá skvrna zčásti překrývá oranžové tahy, menší rudá skvrna se nachází mezi okrovou kaňkou a velkou mdou skvrnou. Na kopii číslo 8 má tato malá rudá skvrna tvar krysy. /Zde totiž krysa odpočívala po té příšerně namáhavé práci, kterou měla s rozšiřováním svého jsoucna uprostřed obrazu./ Další tahy jsem učinil uprostřed nahoře modrou barvou. Protože však žlutá barva, která byla na toto místo nanесena krátce předtím, nebyla ještě uschlá, modifikovala se modrá barva poněkud do zelena. Nejzelenější je na kopii číslo 1, nejmodřejší na kopii číslo 2 a 5. Abstrahujíce od toho, co jsem dosud namaloval, přádelal jsem na obraz dlouhou a tlustou černou čáru, která se táhne od pravého horního rohu až do těsné blízkosti malé rudé skvrny. Tato černá čára mi dala nejméně práce. Mezi koncem černé čáry a malou rudou skvrnou x však zbyl menší prostor, který jsem zaplnil otiskem palce pravé ruky namočeným předtím do tmavé modré. To má svůj význam. Kdyby snad ně-

kdo někdy pochyboval o autorství tohoto geniálního obrazu a vůbec o mých autorských právech, daktyloskopie bude stát na mé straně. Po tomto aktu zdál se mi obraz hotov, a proto jsem modrou fixou napsal dolů název a podepsal se. Avšak vše ještě ani zdaleka nebylo hotovo. Přenášejíce nad obrazem svou paletu, ukáplo mi na něj trochu zelené barvy, želbohu, zrovna do mého krásného podpisu. A také i do černé čáry, která tím poněkud ztratila svůj smysl. Z toho leknutí mi do obrazu nakonec upadla ještě i celá paleta, a to s barvami černá, hnědá, světle zelená, tmavě zelená, světle modrá a tmavě modrá. Tento otisk není na žádné kopii dokonalý! Poměrně dobře jsou na tom majitelé kopií číslo 1,2,4,7,8,9,10 a 11. Ale ani zbývající čtyři držitelé kopií nemusí upadat do zoufalství. Otisk palety vytvořil na nich zajímavé útvary.

Na závěr se ještě jednou omlouvám všem majitelům časopisu Bohéma za nejednotnost mé výtvarné koncepce a děkuji za pochopení.

A nakonec ještě jedno malé upozornění. Který šťastlivec dostane v Bohémě kopii číslo 13, nechť se ohlásí v redakci. Stává se výhercem a obdrží věcnou cenu!

Ma pache F. *Wines*

6

H. Zahrádka

Tato básně je pochopitelně krásná a zvláštní, nedostupná
a sám nevím co ještě. Kromě toho je ale i svým způsobem
zajímavější, protože byla psána v červnu, dnes je již
srpen a Dalí pořád žije. Byl jsem sražen vlnou čs. nase-
vých informací, které Dalímu snědly je vtíp i o rybářem.

Dádalzy z třešní

Utopil jsem kempas
když snedání zatikal
plekala skla v oknech
i listí na střezech
a na vršku za městem
zasvítit sven v kapličce.

Bylo právě poledne
a sestra Helena mi řekla
UMĚL DALÍ

M. Zahrádca

Klobouk na včely

Heč byla noční
gumové skleněná
po pušti táhla stáda
vočních jelenů
a já měl jen revolver
se zásobníkem plným bodláků
naštěstí sahokala kukačka
přestalo pršet
podávala se snídaně
a všichni se proměnili v lidi
slavnost sklončila

H. Zahradca

HODINY

bít

obídejný

bistrý

bilina

babka

kobila

bík

Bidev

Přibislav

II.

Ministr s radou stáli chvíli před dostavníkem a rozhlíželi se kolem.

„Nuže,“ řekl náhle ministr a vykročil směrem k prvnímu stavení. Rada ho mlčky následoval. Když došli k první chalupě, ministr se zastavil před vraty a zaposlouchal se. Nebylo slyšet nic podezřelého, jen za oběma muži zaskřípal sníh. Kočí šel za nimi, napnut zvědavostí k prasknutí, poněvadž doposud ničeho nechápal.

Rada si ho brzy všiml: „Co tu okouníš!“ okřikl ho. „Už ať jsi zpátky tam, kde máš být!“

Kočí se otočil a pomalu se vracel ke koním, přemýšleje neustále o divném počínání jeho pánů.

Ministr teď zabušil na vrata, ale nezdálo se, že by je někdo uvnitř slyšel. Když se nic nedělo, popošli oba k dalšímu domu, zabušili, opět chvíli naslouchali a po krátkém čase znovu přešli k dalšímu stavení a celá záhadná procedura se opakovala.

Ministr a rada už byli skoro na konci vesnice, jež nečítala víc jak dvacet chalup, když se v jednom stavení ozval psí štěkot.

„Tady to je!“ zaradoval se rada a nepřestával bušit do vrat. Za chvílimalyšeli, jak kdosi okřikuje psa? „Lehneš, potvoro!“

Pes zmlkl. Zároveň zarachotila a objevil se statný sedlák: „Kdo jste? Co tu pohledáváte?“ vyjel na ně zhuřta.

„Jsem nejvyšší ministr irského království a ---“

„Že vás huba nebolí!“ osopil se na ně sedlák.

„Kdybyste dovolil, ukážeme vám závěť Jeho Veličenstva, krále irského,“ řekl ministr. „Jsme vykonavateli poslední vůle, již sepsalo Jeho Veličenstvo den před svou smrtí třináctého října léta páně 1595. Pane vrchní rado, ukažte testament!“

Sedlák se nedůvěřivě zamračil a na papír pohlédl jen zběžně: „Ten svůj papír si ukazujte někomu jinému,“ obořil se na ně poznovu, „stejně neumím číst!“

„Ale snad někdo z vaší rodiny...“

„U nás umí číst jen můj nejstarší syn,“ nenechal ho domluvit sedlák, „ale to je taky největší nemehlo z celý vesnice. Ani podojit krávu neumí. Kdepak, knihy, to smrdí čertem!“

„Váš nejstarší syn bude novým vládcem irského království, neboť tak si přálo Jeho Veličenstvo v závěti!“

Sedlák vytřeštil oči a nezmohl se ani na slovo. Teprve po chvíli byl schopen odpovídat na otázky, které mu kladl vrchní rada: „Kolik máte synů?“

„Osm.“

„Kolik je nejstaršimu let?“

„Dvaadvacet.“

„Jak se jmenuje?“

„Jan.“

„Co dělá?“

„Nic...., válí se za pecí a čte si.“ Jen občas někdo ze ním přijde, aby mu něco přečetl. Je jediný, kdo umí ve vesnici číst....“

Za hovoru vstoupili všichni tři do prostorné světnice. Byla zde shromážděna patrně celá sedlácká rodina i se služebnictvem, protože v místnosti mohlo být kolem dvaceti lidí.

Zatímco se ministr rozhlížel po místnosti, přitočil se sedlák nenápadně k radovi a nevěřicně se ho vyptával: „A je to pravda, že se můj syn stane králem v cizí zemi?“

„Pravda pravdoucí!“

„A to tedy nebude moci zůstat u nás na peci?“

„Ještě dnes odjede s námi do irského království.“

Sedlákovi se objevil na rtech nehezský úsměv: „Budete vám velmi zavázán, když toho příživníka a budižkničemu odtáhnete třeba do horoucích pekel,“ pravil škodolibě, „všichni mí potomci se mi vydařili a poctivě pracují, jenom tenhle darebák se práci vyhýbá. Je to černá ovce rodiny....“

Mezitím si ministr zjednal pozornost, vytáhl svitek papíru, ztvářil se důležitě a začal číst: „Já, Jeho Veličenstvo král irský Ludvík XVIII., čtyřicátý osmý panovník irského království, cítím, že můj život se chýlí ke konci. Nemáje potomků, přeji si, aby následník trůnu byl určen takto: Nechť se vykonavatelé závěti, nejvyšší ministr a vrchní rada irského království odeberou do Čech a nejkratší cestou zamíří do vsi, jež se zove Krátká Lhota a leží na samých hranicích habsburské říše. Nechť obchází jedno stavení po druhém a až na každá vrata několikrát zabuší. V kterém domě zašteká pes, v tom přebývá můj následník, nejstarší syn pána domu. Tak rozhodlo Jeho Veličenstvo král irský Ludvík XVIII. těsně před svou smrtí 13. října L.P. 1595. - A proto sláva Janu VIII., čtyřicátému devátému panovníku irskému! Sláva!“

Všichni hleděli vyjeveně na nové příchozí jako by nevěřili svým uším, jen budoucí vládce ležel pohodlně natažen za pecí a nezdálo se, že by jej něco vzrušilo.

Pan vrchní rada popošel až k němu a řekl: „Nemáme příliš mnoho času nazbyt, buďte tak laskav a rozlučte se s rodinou a přáteli. Musíme odjet. Čeká nás dlouhá a namáhavá cesta do Pistoříku, hlavního

města irského království."

Jan VIII. místo odpovědi jen zívnuł a ztěžka se posadil.

"Toho se shora jen tak nedostaneš, ten slézá dolů jen za potřebou," ozval se sedlák, "ale my mu pomůžeme!"

İhned nato přiskočilo několik sedlákových synů, chopilo se le-
mivce a sneslo ho s pece na zem. Teď se konečně budoucí irský vlád-
ce postavil na nohy. Jeho matka k němu přiskočila a ronila krokodý-
lí slzy: "Můj milý synu, musíš odjet, když si to ti pánové přejí! Snad
se již nikdy nevidíme.....," vzlykala.

Jan VIII. se chladně objal s otcem a pokročil ke dveřím.

Když dostavník odjížděl, dívali se všichni za ním, dokud jim po-
voz definitivně nezmizel z očí.

Pak sedlák nahlas pravil: "Dnes mě potkalo největší štěstí v mém
životě! Hořomek jeden, už ho máme z krku..."

"Jen aby se ještě nevrátili," dodala sedláková žena.

"Tak ho asi utluču hráběma..."

/pokračování v příštím čísle/

SLOVO NA ZÁVĚR

Tak nám už vyšlo třetí číslo Bohémy, musím však konstatovat, že můj původní záměr získat pro Bohému dvanáct /!/ příspěvovatelů se asi těžko splní.

Mám pocit, že moje agitace okolo Bohémy je spíše jakýmsi prošením páni umělců, aby přispěli.

Snad bychom si všichni měli uvědomit, že vaše práce neodevzdáváte pro mě, nýbrž pro sebe! Já přece z toho, že dávám dohromady Bohému, nemám vůbec žádný užitek! Já se jen na základě dobrovolnosti rozhodl, že obětují svůj volný čas na to, abych sesmolil Bohému!

Ačkoli jsem dopředu rozhlásil, že uzávěrka třetího čísla je 30. listopadu, dostal jsem do tohoto termínu jen tři práce. Ostatní mi došly v době, kdy měla být Bohéma 3 již dávno na světě. Sáhnete si do svědomí a vzpomeňte si, kolika z vás se zdálo půl roku mnoho a chtěli jste dokonce měsíčník...

Bohéma je dobrovolná organizace. Nemá smyslu, abychom někoho nutili k účasti.

Rozhodl jsem se tedy k těmto zásadním organizačním změnám, které zvýhodňují pravidelné přispěvatele. Poctiví členové jistě uznají mnou sledované záměry za správné.

Tak tedy: pro všechny, kdož přispěli do Bohémy 3, platí pro odevzdání prací do Bohémy číslo 4 termín 25. června 1983! Týká se to těchto šesti členů: Honzy, M. Zohrádce, Ralpha Ententína, Ringa, Jarryho a Franka Minka. Bohéma 4 pak vyjde 30. června 1983.

Ti, kdo nepřispěli do Bohémy číslo 3 a chtěli by přispět alespoň do Bohémy číslo 4, a tím si zajistit i předchozí číslo do svého trvalého osobního vlastnictví, musí odevzdat své práce ~~do~~ už do 31. ledna 1983! Dan nato se výše uvedených šest členů doví potřebný počet výtisků.

Toto opatření jsem zavedl z toho důvodu, že časopisy jsou určeny jen těm, kdo do čísla přispěli. A jestliže někteří prislibivší členové své práce do redakce nakonec nedodají, ležkami pak doma několik čísel časopisu ladem. Práce poctivých členů pak přichází nazmar a příprava dvanácti kopií je pak zbytečně zatěžuje. Proto všichni noví členové musí své práce odevzdat podstatně dřív, /leťos je tedy pro ně termín do 31.1.1983/, aby loyální členové se dověděli včas, kolik bude třeba kopií. Budou mít tedy na přípravu svých prací téměř pět měsíců času a vyrobí jen tolik kopií, kolik bude nezbytně třeba. Věřím, že s mými návrhy, kterými sleduji zvýhodnění stálých přispěvatelů na úkor nepoctivců, budete souhlasit a že tyto nové zásady přispějí k usnadnění a ^{o něco} efektivnosti naší těžké a náročné umělecké práce.

Frank Minko

